

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 407.

Anden Session.

104de Møde.

Torsdagen den 6te Marts.

(Fortsat).

Monrad (fortsat): Hans Formening om min Selvepoffrelse grundede sig derpaa, at han gif ud fra, at min ringeste Forventning var min eneste Forventning, men det er ikke Tilfældet; jeg tillod mig at udtale, at jeg tillige havde en høieste Forventning, nemlig, at dette Lovudkast skulde blive til Lov inden dette Aars Udgang. Dersom dette Lovudkast er bygget paa Ret og Billighed — jeg troer, at det er det — og dersom dette Lovudkast paa en heldig Maade løser den Opgave, det har sat sig — derom tør jeg ikke udtale nogen Mening; jeg siger ikke, at det gjør det, men jeg siger, dersom det gjør det —, saa er det ikke noget svagt Lovudkast, saa er det et stærkt Lovudkast, saa er det et meget stærkt Lovudkast, et Lovudkast, som er stærkere end de fra Folket udgaaede constitutionelle Magter, der ville modsætte sig det, saa er det et Lovudkast, som den lovgivende Magt ikke kan undlade at lade blive til Lov, ligesaa lidt som den svangre Kvinde kan undlade at føde, naar hendes Tid kommer.

Jeg skal nu gaae over til de forskjellige Indvendinger, der ere fremsførte mod Lovudkastet, og jeg skal i saa Henseende følge de forskjellige Talere. — Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Mourier) dog noget har mistydet det af mig fremsførte Exempel om Halvtredstindstybedalerfedlen. Min Mening med denne Sammenligning var blot den, at, hvor der kun er Tale om et reent Pengeforhold, der er Expropriationen af meget liden Betænkelse, og at, jo mere der kun er Tale om et reent Pengeforhold, desto mindre Betænkelse er

der ved Expropriationen; denne Sætning troer jeg staaer fast. Det er ligesaa vist, at af den Eiendomsret, hvorom Talen her er, er Brugsretten tagen ud. De finde ikke Brugsretten i denne Eiendomsret, og dette gjør, at Pengesforholdet træder stærkere og renere frem. Lad os tage et Exempel: naar vi besidde en eller anden Ting, de Klædninger, vi have baaret, vort Fødtøj, saa kunne vi sætte en vis Priis paa det, vi kunne saaledes maafee sætte en vis Priis paa et Par gamle Støvler, som vi have udslidt, en Priis, som de ikke have i og for sig; men, dersom vi ikke havde Brugsretten til dem, dersom vi ikke selv kunde bruge disse Støvler eller disse Klædninger, dersom vi ikke engang kunde lade dem staae hen ubenyttede, men vi kun havde Lov, til enten at sælge dem eller at lade en Anden bruge dem, saa siger jeg, var der ikke længer nogen saadan Forskjærlighed til disse Ting tilfede, den tabte sig, der fremtraadte meget mere et reent Pengeforhold, det blev et reent Pengeforhold, vi kom i til disse Ting. Paa samme Maade siger jeg: dersom en Eier havde en Gaard, og han ikke maatte boe i denne Gaard, saa er det aabenbart, at Pengeforholdet her træder meget mere frem. Jeg vil ligeledes gjøre opmærksom paa, at det, som ligger i Eiendomsforholdet og ikke er et reent Pengeforhold, er den personlige Behagelighed, den personlige Tilfredshed; men jo mindre Behagelighed, jo mindre Tilfredshed der er ved Eiendommen, desto mere bliver ogsaa Eiendomsforholdet et reent Pengeforhold. Nu siger jeg altsaa, at de særegne Indskrænkninger, der hvile paa Fæsteeiendommene, og den hele Tidsaand ikke gjør disse Eiendomme til behagelige Eiendomme, i Særdeleshed, hvis nu ogsaa Forslaget til en Jagtlov bliver til Lov saaledes, som det her er vedtaget.

Der er blevet bemærket, at man tilintetgjør